

LA VIDA VAL UN RONYÓ

Jordi Dalmau i Ausàs

Moltes persones tenim la sort de gaudir d'una bona salut. Els únics mals que patim són algunes febrades i angines de tant en tant. Normalment, aquest grup de persones no parlem de malalties ni ens fixem gaire en els avenços de la medicina. El cos ens fun-

Quin respecte hauríem de tenir per les finestres dels hospitals i què humans seríem si ens eduquessin en el dolor, no per sentir-lo, ans per respectar-lo.

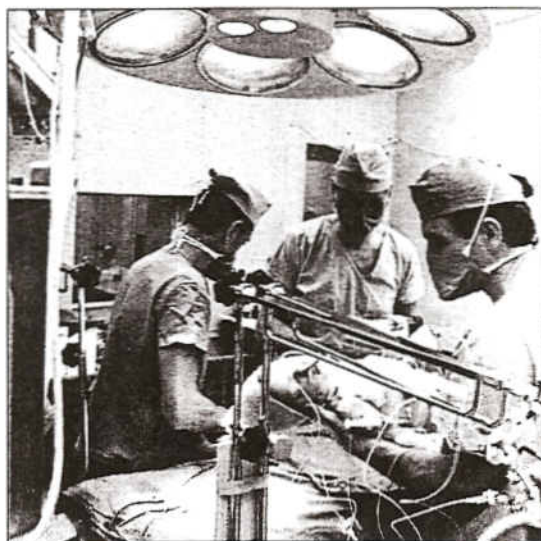
ciona com Déu mana. Però la malaltia és imprevisible com un ruixat de primavera, que mai no saps quan et caurà al damunt. És ben possible que un dia estiguis fruit dels cims del nostre Pirineu i quaranta-vuit hores més tard, de resultes d'un mal atzar en una prova mèdica rutinària, estiguis immòbil en un llit i amb un ronyó ferit, ensangonat. Això passa, i no només per la imaginació d'un servidor. És aleshores, quan quatre parets es converteixen en el teu horitzó, que s'enyora la salut i no notar el cos de bé que està. Tot canvia des d'un hospital. La realitat pren un caire especial, com d'estar a part del món, com de viure al marge de la normaltat. El vidre de la finestra

de l'habitació et separa d'aquell món de què fins fa no res formaves part i del que ara et sents molt vivament bandejat. Quin respecte hauríem de tenir per les finestres dels hospitals i què humans seríem si ens eduquessin en el dolor, no per sentir-lo, ans per respectar-lo. El temps queda parat, en un hospital. La llibertat, retallada. La malura et sotmet als seus capricis, ho vulguis o no. A més, la por als imprevistos, a més imprevistos, estreny el cor. La por sí, la por. La por de perdre una part de tu mateix en el tràngol. En els moments de més angoixa, la por de morir. I és que és molt dur fer-se la idea que aquell cos, que sempre s'havia trobat bé, de cop i volta es convulsioni, s'estremeixi i pateixi. És difícil encaixar tot això, molt difícil. A superar aquesta prova amb èxit hi ajuda, molt més del que sembla, el tracte que es rep dels professionals de la medicina. Però hi ha metges que tècnicament són

És molt dur fer-se la idea que aquell cos, que sempre s'havia trobat bé, de cop i volta es convulsioni, s'estremeixi i pateixi.

excel·lents i humanament van al vagó de cua, al final de tot. Crec que no s'ho poden permetre perquè treballen amb allò més valuós que hi ha al món: la vida humana. Amb tot això, el suport dels familiars és, malgrat l'apatia del o la pacient, el pal de paller de l'esperança de tot malalt. Però què passa quan s'està sol? Quan ningú, ningú, no et ve a veure? El forat del cor deu ser profund, molt profund, d'una fondària esborronadora. Tan profund, que des d'aleshores la vida queda amb un regust d'amargor que no se'n va mai més.

En tota aquesta anàlisi viscuda del dolor no he parlat encara de Déu, i no perquè sí, sinó perquè costa de trobar-lo quan el patiment t'escanya l'esperit. Els salms ajuden, amb tot, a fixar l'enteniment en una sola idea: "Que res no t'amoïni, que res no t'espanti, amb Déu n'hi ha prou". De fet, el dolor, ofert a Déu, és una pregària viva, perquè és pregar sinó tenir present a Déu? Però també costa, i no pas poc. A la fi, però, el Senyor reconforta i fa descansar l'esperit en prats deliciosos, el mena vora l'aigua i el retorna. Per amor, més que res.

Tot canvia des d'un hospital...